

Izhaja vsako soboto in velja:

vse leto K 10.—
 pol leta „ 5.—
 četrt leta „ 2.50

Inserati:

Petit-vrsta 1 krat stane 20 vinarjev.

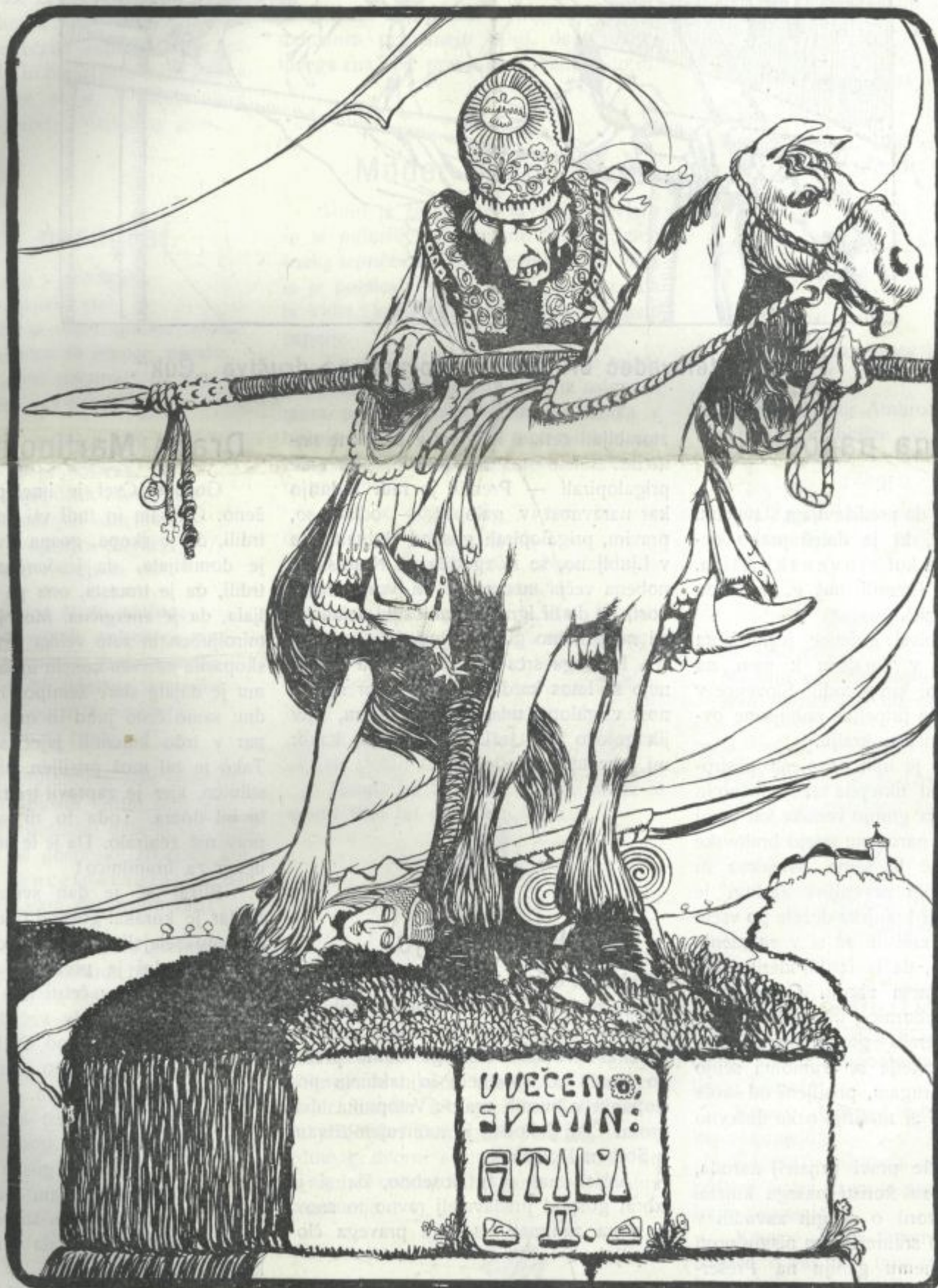
Pri večkratni inserciji po dogovoru.

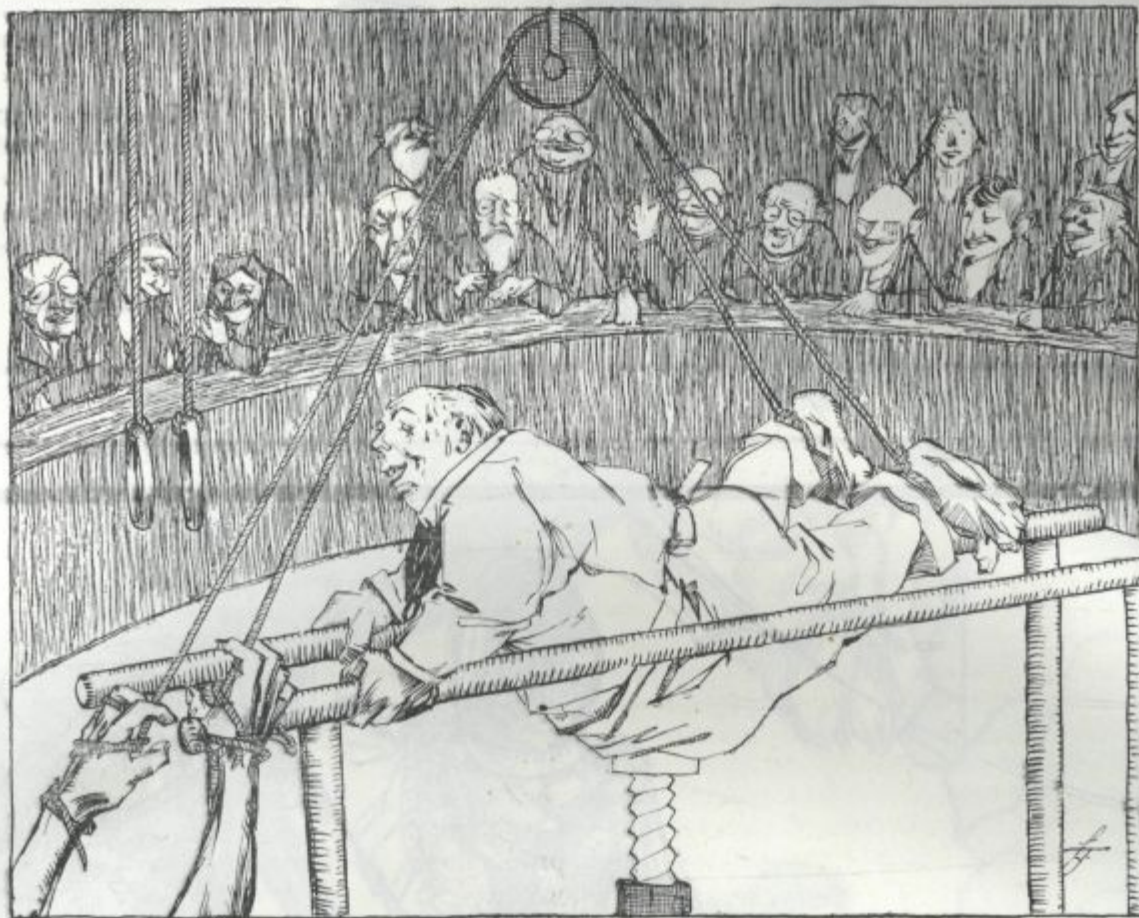
OSK.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
ter jih ne vrača.Uredništvo je v Ljubljani, Knaflcove ulice 5,
I. nadstr., upravništvo pa ravnotam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

Politično-satirični tednik.

Prvi predtelovadec brumnega telovadnega društva „Čuk“.

Iz našega panoptika.

II.

Čast mi je, da predstavljam slavnemu občinstvu moža, ki je daleč preko deželnih mej zasluž kot slovenski Atila.

To so naš Premili, naš g. dr. Anton Bolnanatura Jeglič.

Prišli so bivši gojenec jezuitskega škofa Stadlerja v Sarajevu k nam na Kranjsko, da bi preporodili Slovence v božjem strahu in pripeljali pohujšane ovčice zopet h Kristusu-kralju.

V Bosni se je njih prirojena nestrpnost in nerodnost ukrepila tako odlično in brezprimerno, da gonijo vernike kar sami iz cerkve. Med narod ne sejejo bratovske ljubezni, marveč le seme sovraštva in razpora. Po njih nevenljivi zaslugi je zaslovela majhna kranjska dežela po vsem božjem svetu. Izmislili so si v znamenje vere obstrukcijo, da bi izsilili klerikalcem večino v deželni zbor. Odslej stoje kolesa deželne zbornice, in nerešena ostajajo najbolj pereča gospodarska vprašanja. Ubogi kmetje se trumoma selijo v Ameriko in drugam, prisiljeni od škofa Bolnenature, da si razširijo ozko duševno obzorje.

Tako dela le pravi prijatelj naroda, pravi bojevnik za koristi našega kmeta.

Kaj bi govoril o dragih zavodih v Šent Vidu, kaj o sramežljivem pismu proti poletno oblečenemu geniju na Prešernovem spomeniku, kaj o rovtarskem ravnanju z značajnimi duhovniki, ki nočejo

zlorabljeni cerkve in vere v politične namene! Smeto smem trditi, da, odkar so prigalopirali — Premili jo radi „udarijo kar naravnost v galop!“ — odkar so, pravim, prigalopirali gospod Bolnanatura v Ljubljano, se ni zgodila na Kranjskem nobena večja neumnost ali vsaj nerodnost, ne da bi igrali Premilostivi dejansko ali neposredno glavne vloge.

Iz vsega srca jim želimo, da postanejo še letos kardinal in „jo kar naravnost v galop“ udarijo proti Rimu, kjer jih gotovo tako težko pričakujejo, kakor mi pametnega naslednika.

Predavanje.

Vodja okrajnega glavarstva ljubljanskega, gospod deželnovladni svetnik dr. pl. Cron bo predaval prihodnjo nedeljo v veliki dvorani Mestnega doma precej po kosilu „O spretnem in taktne stopanju v burnih urah“. Vstopnina dva groša. Čisti dohodek je namenjen žrtvam v Sori in Domžalah.

Veseli nas prav posebno, da si je izbral gospod predavatelj ravno to snov, ki mora zanimati vsakega pravega človekoljuba!

Draga Martinova gos.

Gospod Cvet je imel preljubeznivo ženo. On sam in tudi vsi znanci so sicer trdili, da je skopa, gospa Cvetova pa si je domišljala, da je varčna; drugi so trdili, da je trmasta, ona pa si je domišljala, da je energična. Mož je bil preveč miroljuben in zato velika reva. Žena je skoparila na vseh koncih in krajih; zjutraj mu je dajala stare zemljice h kavi, opoldne samo čisto juho in meso, zvečer pa par v trdo kuhanih jajec ali kos sira. Tako je bil mož prisiljen, zahajati v gostilnico, kjer je zapravil trikrat več kakor bi bil doma. Toda to ni varčne gospe prav nič ženiralo. Da je le ona rešila svoj denar za hranilnico!

Bližal se je dan svetega Martina. Kadar je korakal gospod Cvet preko trga, so se mu vselej sline cedile ob pogledu bujnih gosi. Tri dni je premagoval izkušnjava hudiča in želodca; četrti dan pa je stopil k ženici, ki je imela več dobro pitanih gosi naprodaj. Gospod Cvet si je izbral največjo in najdebelejšo. Kmetica je zahtevala zanjo osem kron.

„Tukaj imate šest kron,“ je dejal gospod Cvet. „Nesite gos v Lačne ulice št. 18 in jo ponudite gospe Cvetovi za dve kroni! Toliko vam gospa gotovo plača, in potem imate zahtevanih osem kron. Samo molčite, da vam je kdo že kaj dal!“

Ženica je pošteno oddala gos in dobila od gospe Cvetove dve kroni.

Prišel je tako težko pričakovani dan svetega Martina. Gospod Cvet je umiral od koprnenja po gosji pečenki, toda ni je videl pri kosilu niti pri večerji. Nekaj časa se je jezil na tihem. Naposled pa je godrnjaje vprašal ženo, zakaj vendar danes ni pripravila gosi, kakor pri sosedovih.

„Saj sem jo kupila, ljubi moj!“ je odgovorila z veselim ponosom dobre gospodinje. „Pomisli, dala sem samo dve kroni zanjo in jo takoj prodala sosedu za štiri krone! Lepa kupčija, kaj?“

Gospod Cvet jo je pogledal kakor vščipnjen lev. Za kazen ji je razodel svojo tajnost. Šele ko je videl, kako ljuto peče skupuljo ponesrečena kupčija, se je nekoliko potolažil in naglo odjadral v bližnjo gostilnico, koder se je do sitega navečerjal slastno pečene Martinove gosi.

Črni paragraf.

Kar v ogenj s privilegiji,
bodimo si enaki vsi!

Hej! Bliža se doba splošne, enake
volilne pravice za hlapce, prvake.

Oj, „črni paragraf“ na dan,
odreši nas nešteti ran!

Duhovniki bodo potrjeni vsi
prav klavirno ekserciral,
čepeli v vojašnicah okrog miz
in trudni večerjali sam komis.

Kar v ogenj s privilegiji,
bodimo res enaki vsi!

In lemenatarje straši učnina;
vodo bodo srkali, nobenega vina
in brez pogače in brez pečenke
razdirali bodo ponižne pomenke.

Kar v ogenj s privilegiji,
bodimo si enaki vsi!

Ko pride obljubljeni zlati nam čas,
škof mora pustiti virilni svoj glas.
Ne bo ga poslušal deželni več zbor,
še manj pa gosposke zbornice kor.

Oj, kancelparagraf, na dan,
zaceli nam neznosnih ran!

Vsem našim škofom in prelatom,
prepitanim objestnim bratom,
uidejo iz mrtve roke graščine,
palače, vinogradi, gozdi. Vse mine.

Kar v ogenj s privilegiji,
bodimo res enaki vsi!

Duhovni agitatorji
ne bodo smeli vplivati
v volitvah in črna teleta
ne bodo več molzla ubogega kmeta.

Oj, črni paragraf, na dan!
Odreši nas nešteti ran!

Rimomir.

Redka izkopina.

Slavnemu starinarju Pečniku se je po dolgem, in zato globokem kopanju vendarle posrečilo, izkopati neznatni košček tako imenovanega „Šukljetovega značaja“. Zanimiva starina izročila se je deželnemu muzeju, kjer se hrani sedaj kot dragocena rariteta v stari železni kasi.

Prej kot se pa najnovejša Pečnikova izkopina uvrsti v inventar, sklenil je deželni odbor, da se „Šukljetov značaj“ izroči dr. Kramerju, da ga kemično preišče.

Prav tako! S to preiskavo se bodo usta tistim učenjakom zamašila, ki se še dandanes predrznejo trditi, da „Šukljetovega značaja“ pravzaprav nikdar bilo ni.

Moder gospod.

Umrli je župnik in za njegovo faro so se oglasili trije kaplani. Vsi so imeli enaka izpričevala. Škof je bil moder mož in je poklical vse tri prosilce predse, da bi videl, kdo je najbolj vreden bogate župnije.

Ko so stali pred njim, jim je rekel: „Popotnik potuje z otovorjenim oslom in mora priti na vsak način do mraka v bližnje mesto. Uro hoda pred mestom mu omaga osel. Kaj bi storili, ako bi bili vi ta popotnik?“

Prvi je odgovoril: „Tepel bi osla, dokler bi ne prišla v mesto.“

Drugi je odgovoril: „Najel bi drugega osla ali konja ali voz.“

Tretji je odgovoril: „Vzel bi oslu del tovora s hrbta in bi mu sam pomagal nositi.“

Modri škof je dejal prvemu: „Vi ste dobri za pruskega korporala!“ drugemu: „Vi bi bili prebrisan kramar!“ tretjemu: „Vi ste dobili faro!“

Menda ne bo nihče mislil, da je ta modri škof bil naš škof Jeglič?

Pojasnilo.

Dvorni svetnik g. Šuklje je neovržno dokazal, da gg. Kušar, rajni predsednik trgovske in obrtniške zbornice ljubljanske, eksclenca baron Schwegel, cesarski svetnik Ivan Murnik, dr. Suppan, ravnatelj Kranjske hranilnice, knez Karel Auersperg in dr. Schaffer nimajo nikakršnih zaslug za pridobitev Dolenjskih železnic, temveč edino g. dvorni svetnik Šuklje sam, ker je namreč večkrat kazal zanje prav živahno zanimanje.

Štiriperesna deteljica.

Najnovejša pesem iz Tržiča

(Izide lepo uglasbena za štiri glasove in zbor v „Novih akordih“ pri g. L. Schwentnerju v Ljubljani).

1.

(Samospev:)

Mi smo mi!

Mi smo mali županček Mally,
nikdar se nismo nič legali!

(Zbor:)

Živio mali županček Mally,
da bi še dokaj nam sklobasali!

2.

(Samospev:)

Mi smo mi!

Mi smo Göcken, „das“ petelinček,
našim izrekom se muza vsak pinček!

(Zbor:)

Živela, oj župan, petelinec,
Ha — resnico pa naglo na klinec!

3.

(Samospev:)

Mi smo mi!

Mi smo doktor Ambrožič, ptič,
v nas je zaljubljen ves Tržič!

(Zbor:)

Ptič! Župan! Kokodajs! Na zdravje!
Le postavljajte se prav po pavje!

4.

(Samospev:)

Mi smo mi!

Mi smo polentar signor Bartolotti,
reva resnica nas nič ne moti!

(Zbor:)

Ptič! Župan! Kokodajs! Bartolotti!
Snejte Slovence kar žive v rižoti!

Gorenjski.

Neverni Tomaž.

Župnik: „Vaščani so mi povedali, da ste večkrat popolnoma pijani. To ni lepo, Tomaž!“

Kmet: „Gospod fajmošter, ali jim kaj verjamejo?“

Župnik: „Kajpada verjamem; sami pošteni farani so mi to pravili, da ste najhujši pijanec!“

Kmet: „Brez zamere, gospod fajmošter, o vas tudi tako govore; toda jaz jim ne verjamem!“

Računska naloga.

Šuklje piše, da je baron Žvegelj le zategadelj tako visoko splezal, ker je med svojimi součenci imel najmanj značaja.

Kako visoko bi bil Šuklje splezal, da je bil slučajno Žvegelj součenec?

* Samo ob sebi se ume, da spada ta naloga na polje višje matematike.

Računarji na delo!

Izpred sodišča.

Sodnik: „Ukradli ste svoji gospodinji dva desetaka iz omare. Ali morete to tajiti?“

Tat: „Hm, če mislite, gospod sodnik, da mi kaj pomaga, zakaj bi ne tajil?“

Poslušni mož.

Žena: „Že zopet si pijan! Ti grdoba zanikarna! Od šraimu bi se moral skriti pod zemljo!“

Mož: „Daj mi ključ od kleti!“

Znamenita najdba.

Mož pride natrkan pozno domov; žena razgraja na vse pretege.

„Molči že enkrat?“ jo prosi mož. „Saj bi se bil že prej vrnil, pa sem nekaj našel. Več ti povem jutri.“

Žena ni mogla spati vso noč in je zjutraj vsa radovedna vprašala moža: „Kaj si našel včeraj?“

„Novo gostilnico z izvrstnim cvičkom!“

Hud zaslužek.

Mož (težko bolan, svoji ženi): Še na smrtni postelji me jeziš. Da boš vedela, v testamentu sem postavil, da dobiš samo 50 kron na mesec!

Žena: Prava reč! Se pa zopet omožim!

Mož: Tudi za ta primer sem poskrbel! Potem dobiš 500 kron na mesec.

Žena (presenečena): Kako to?

Mož: Ker jih bo presneto zaslužil, kdor te dobi!

Vzdih.

Lemenatar (ko se pride k „Slonu“ kopat): „Oh, kako hitro mine leto!“

Zviti pridigar.

Župnik je pridigoval, da bodo vsi bogatini na drugem svetu berači, reveži na tem svetu pa da bodo po smrti bogataši.

Drugi dan je prišel k njemu kmet in mu dejal: „Vi ste bogati, jaz sem revež. Posodite mi tristo kron! Na drugem svetu boste vi revni, jaz pa bogat; torej vam lahko vrnem!“

„Kaj pa hočete s tristo kronami?“

„Kupim si telet in prodam vole.“

„Koliko boste imeli dobička?“

„Tristo kron.“

„Potem bi imeli že šesto kron! Kaj bi z njimi?“

„Kupil bi si žrebet, pozneje za dobiček njiv in travnikov.“

„Potem, ljubi moj, bi v kratkem obogateli in bi meni na drugem svetu ne mogli vrniti posojila. Zatorej vam ne morem dati ničesar. Z Bogom!“

Govorniški tečaj.

Slovenski Demosten, g. dr. Krek, otvori drugi mesec poseben tečaj za vse, ki bi se radi temeljito izvežbali v praktičnem klobasanju in bo dajal tudi navod za duhovite improvizacije.

Nigrae epistulae.

I.

Carissime confrater!

Pridie fui Labaci et vidi musam illam in monumento sedentem, a Lepore factam. Verissime est obscoena episcopusque noster habet rectum,¹⁾ quia eam, melius dictum, nostros liberales inhrulatus est. Quam magnam depravationem illa nuditas facit, exvidetur ex hoc, quia ego, in Unione hospitio habitans, semper debui stare clam in fenestra camerae meae et operarum spectatorio perspectivico²⁾ adspicere inadstantem³⁾ profilum eius. Et illa diabolica statua ita perturbavit circulos meos sanguinicos⁴⁾ excitavitque sensus, ut vespere non longius potui retinere bestiam humanam. Nam sonavi in campanulam cameralem electricam, ut venit ancilla camerale. Et illam puellam frescam manibus meis a tergo amplexus sum circum amplum pectus et calida oscula dedi in liliocandidum collem. Sed, quae pix, illa maxime clamabat et fecit concursus omnium hospitii domesticorum. Erant inaudita scandala egoque blamatus usque ad nationis meae tristia ossa.⁵⁾ Ut iam dictum, episcopus habet rectum.

Tuus compatiens et semper amicus
Joannes.

¹⁾ ima prav. ²⁾ operno kukalo. ³⁾ nedostojni. ⁴⁾ krvni obtok. ⁵⁾ do svojega rojstva žalostnih kosti.

Vabilo na naročbo.

„Narodna tiskarna“ se je odločila, ustreči davni želji in nujni potrebi ter ustanoviti humorističen list.

„OSA“ bo politično-satiričen list modernega značaja.

„OSA“ bo izhajala vsak teden in bo torej prvi slovenski humoristični tednik in največji humoristični list, kar smo jih Slovenci kdaj imeli.

„OSA“ bo bogato ilustrirana in bo prinašala same izvirne umetniške ilustracije ter same izvirne spise literarne vrednosti.

Svoje sodelovanje so obljubili odlični umetniki in pisatelji; uredništvo je v rokah veleuglednega slovenskega literata. Stroški za list bodo ogromni; „Narodna tiskarna“ upa, da najde pri slovenskem občinstvu zadostne podpore, da bo mogla list vzdrževati.

Vabimo torej vse prijatelje humorja in satire na naročbo in jih prosimo naj list razširjajo po vseh krajih slovenske domovine.

Uredništvo in upravništvo „OSE“.